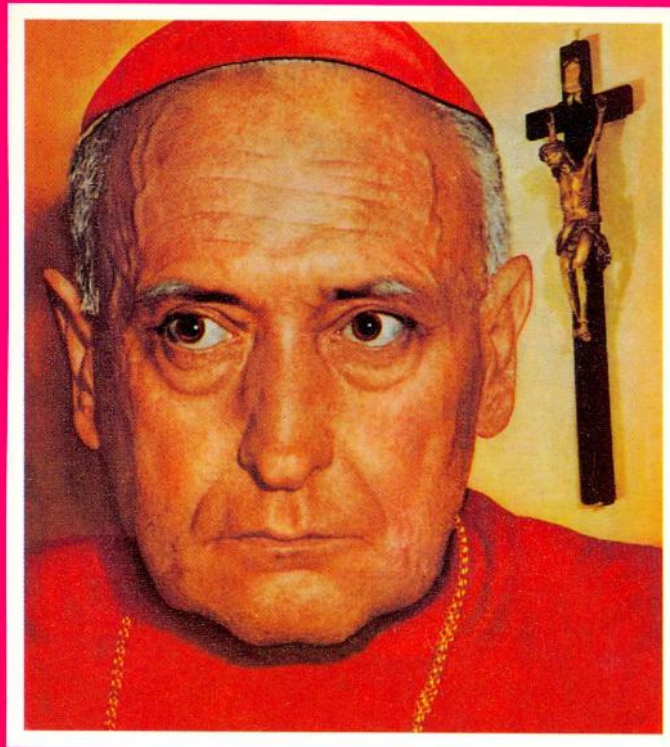

Magyarok Mindszenty Mozgalma

Mindszenty breviárium

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

MINDSZENTY BREVIÁRIUM

Impresszum

Mindszenty breviárium

A bíboros hercegprímás megnyilatkozásaival

III. bővített kiadás

Sajtó alá rendezte:

Magyarok Mindszenty Mozgalma

The Hungarians Mindszenty Movement

M.M.M.

1998

A könyv elektronikus változata

Ez a program az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1998-ban jelent meg a Magyarok Mindszenty Mozgalma gondozásában.

Tartalomjegyzék

Köszönetnyilvánítás.....	4
Előszó.....	5
Mindszenty hercegprímás hivatása.....	6
A katolikus egységről.....	7
Az igazságról.....	7
Az emberi jogok védelmében, a jogfosztók ellen.....	7
A demokráciáról.....	8
Az újjáépítésről.....	9
A munkássághoz.....	10
A katonákról.....	10
Mária-tisztelet.....	10
A kiengesztelésről.....	11
Iskolakérdés, ifjúság.....	11
A hazáról.....	12
Mindszenty József bíboros elmondja szabadulása történetét, és üzen a magyar ifjúságnak ...	13
Mindszenty hercegprímás nyilatkozata a magyar és külföldi sajtó képviselői előtt.....	13
A hercegprímás rádiószózata Budapesten 1956. november 3-án.....	14
Mit mond nekünk?.....	17
Mi a célunk, a legfontosabb teendőnk?.....	17
A testamentum.....	17
Jópásztor.....	18
A Kölni Dómban, 1973. V. 1.....	18
Toronto (Kanada), 1973. IX. 23.....	19
A történelmi egyházak keresztényi együttműködéséről.....	20
Frankfurti sajtókonferencián, 1974. X. 10.....	20
Cleveland, 1974. V. 26.....	21
Utolsó körlevél, 1975. IV. 21.....	21
Mementó, teendőink összefoglalója.....	22
Zárszó.....	23
Litánia Mindszenty József szentté avatásáért.....	25
Életrajzi adatok.....	27
Imameghallgatás.....	27

Köszönetnyilvánítás

A megjelentetésért nyújtott nagylelkű segítségért és készséges munkáért, köszönetet mondunk (tbk.):

a Magyarok Mindszenty Mozgalma Vezetőségi tagjainak:

 Mgr. P. Dr. Ruzsik Vilmos CM. díszelnöknek (Franciaország),

 vitéz Katona Sándor Úrnak,

 vitéz Molnár János Imre Úrnak,

 vitéz Molnár János András Úrnak (Németország),

Fónay Jenő úrnak, a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége Elnökének,

Szekendy Ferenc káplán atyának,

Begyik Tibor Úrnak (Budapest)

Előszó

*„Holtában is beszél...”
(Franz König)*

Első kiadásunk 1952-ben látta meg a napvilágot „VÁRTA” sorozatunkban, Pesti Róbert kitűnő összeállításaként. 1958-ban több mint tízezer példányban jelent meg a II. kiadás, Dr. Fenyvessy Jeromos atya, az Amerikai Magyar Kiadó és nyomda tulajdonosának gondozásában. A nagylelkű atya halálát követően a Rajna parti székház és nyomda tulajdonjoga a Domonkos Rendtartomány német előljárójára szállt, aki az „örökséget” eladta és a több tízezernyi magyar nyelvű könyvállományt bezúzatta.

A hányatott sorsú II. kiadás, mely terjesztése kezdetén igen nagy népszerűsége tett szert, csupán egyetlen megsárgult példányában maradt ránk, egy franciaországi hívünk jóvoltából. Ez a darab képezi a III. kiadás alapját, melyet az M.M.M. Vezetőségének szövegösszeállításával bővítettünk, továbbá Szekendy Ferenc káplán atya szerkesztési ajánlására végéhez csatoltuk a Mindszenty Litániát (Könnyű László, St. Louis, USA), a szenttéavatási könyörgést (Esztergomi Érseki Főhatóság), valamint vértanú Bíborosunk főbb életrajzi adatait.

A Mindszenty Breviáriumnak már terjesztése kezdetén páratlan népszerűséget adott kis formátuma. Vándorló magyarok a nagyvilág minden táján zsebükben hordozták, hogy rövid néhány szabad percükben elővegyék és erőt, vigasztalást, útmutatást merítsenek belőle. Erre emlékezve és az érdeklődő kérdésekre válaszul jelentetjük meg negyven év múltával harmadik kiadásként.

Őszinte szívvel ajánljuk az ifjúságnak, akik önhibájukon kívül semmit, vagy keveset tudnak népünk nagy és fájdalmas küzdelmeiről, ezek mögöttes hátteréről, melyeket az idő és az ártó szándék elhomályosít. Ebben a „felvilágosításban” ragyogató fáklyavivő Mindszenty bíboros, vértanú nagyjaink sorában.

E könyvecske „tudatébresztő” lehet sokak számára: a felelősségtudat és a nemzettudat ébresztője.

Előszavunkat most, a harmadik évezred küszöbén az első kiadás előhangjával zárjuk: Mindszenty József aranytollal írta be nevét a szívekbe. Hősies áldozatvállalása az Egyházért és a magyarságért nemcsak egyéni heroizmus, hanem örök példa és misszió számunkra. Ez a kis munka ezt a célt szolgálja: hogy tovább lobogtassa lelkünkben Mindszenty József örök gondolatait és érzéseit!

M.M.M. 1998

**„Legyünk most az imádság nemzete!
Ha újból megtanulunk imádkozni,
lesz honnét erőt és bizalmat meríteni!”
(Mindszenty)**

Mindszenty hercegprímás hivatása

„Ha Isten-Atyánk és Mária-Anyánk segít, akarok lenni népem lelkiismerete, hívatott ébresztőként kopogtatok lelketek ajtaján, föltetsző tévelyek ellenében az örök igazságokat közvetítem népemmel és nemzetemmel.”

(Érseki székfoglaló beszéd, 1945. okt. 7.)

XII. Pius pápa hercegprímásunknak bíborossá avatásakor, midőn a vörös bíbornoki kalapot fejére helyezte, ezt mondta:

„Lehet fiam, hogy te leszel az első, aki e vörös színeket meglátod valóban vörös vérré válni...”

A magyar püspöki kar 1948. november 3-án, a Mindszenty ellenes hadjárat tetőpontján, felséges nyilatkozatban azonosítja magát a hercegprímás hivatásával és céljaival. A nyilatkozat így fejeződik be:

„Amikor a Magyar Püspöki Kar a vallási és szabadságjogok nevében is felemeli szavát e támadások ellen, biztosítja Őminenciáját bizalmáról, együttérzéséről s az Egyház, haza és a magyar népünk ügyéért folytatott munkájában teljes egységében összeforrva, vele azonosítja magát. A híveket pedig arra kérjük: imádkozzanak velünk együtt Anyaszentegyházunkért annak Istentől rendelt vezetőiért, hogy egyek legyünk a hitben, szeretetben és az állhatatosság kegyelmében.”

Legutolsó pásztorlevelében, 1948. november 16-án teszi Mindszenty bíboros legmagasztosabb hitvallását:

„Nyugodtan nézem a mesterségesen felkorbácsolt hullámokat. Azon a helyen, ahol nem pártok, de az Apostoli Szentszék kegyéből és bizalmából őrt állok, a tajtékoz hullámok nem szokatlanok, a történelem változatos. Két elődöm a harctéren esett el, kettőt összes javaitól konfiskálással megfosztottak, Vitéz Jánost fogságba vetették, Martinuzzi a hatalmasoktól felfogadott orgyilkosok kezétől esett el. Pázmányt, a legnagyobbat száműzték. Károly Ambrus a betegek látogatása, gondozása közepette, a pusztító ragály áldozata lett. Elődeim közül senki sem állott ennyire eszközök híjjával, mint én. Annyi célzatosan megszótt, százszor megcáfolt, de konokul továbbhirdetett valótlanság nem tajtékozott a hetvennyolc elődöm körül együttvéve, mint körülöttem.”

„Állok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata. Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos.”

„Nem vádolom vádlóimat. Ha a helyzetet időnként megvilágítani kényszerülök, ezt csak nemzetem feltörő fájdalma, kicsorduló könnye, megrázó igazsága teszi. Imádkozom az Igazság és szeretet világáért, azokért is, akik Mesterem szavai szerint nem tudják mit cselekszenek; szívből megbocsátok nekik.”

A per előre megfogalmazott hazugságaival és ördögi eszközökkel kikényszerített vallomásaival szemben, örökre tisztának és szentnek őrzik meg számunkra a prímás alakját a fél órával elfogatása előtt papírra vetett sorai:

„Semmiféle összeesküvésben nem vettem részt. Érseki székemről nem mondok le. Nem teszek semmiféle beismerő vallomást. Ha mégis azt hallják majd, hogy vallomást tettem, valamit bevallottam és vallomásomat aláírásom is igazolja, úgy tudják, hogy ez csak az emberi test gyöngesége és minden ilyen vallomást vagy nyilatkozatot eleve semmisnek és érvénytelennek nyilvánítok.”

A katolikus egységről

„Őrizzük, munkáljuk az annyira kívánatos katolikus egységet! A hívek a lelkipásztorokkal, a lelkipásztorokon keresztül a főpásztorral, a főpásztorokon át Szent Péter megingathatatlan sziklájával legyenek gondolatban, érzésben, tettben egyek. Mária útmutatása szerint csak ez, a Krisztus Jézussal, a szívek királyával és középpontjával való összeforrottság az igazi egység útja 1948-ban és mindenkor. Jézus a szőlőtő, mi a szőlővesszők. Nem akarunk tőle távol száraz venyigék lenni. Maradunk Jézusban és Jézus mibennünk. Így nekünk is szól a nagy ígéret; Mária gyermeke és népe nem veszhet el.”

(1948, Jézus neve ünnepén.)

„Világító oszlopok legyünk! Tőlünk telhetően, főként életünkkel, magatartásunkkal munkálkodjunk Krisztus Király országáért, amely az igazság és kegyelem világa.”

(A hercegprímás utolsó üzenetéből)

Az igazságról

„Az igazság mindig igazság marad, ha hangját veszti is. De a hazugság hazugság marad, ha milliók hirdetik, milliók erőszakolják és százmilliók veszik is be... A jegy, amelyet korunk homlokán hord, egyre jobban kiütözik a törvényes őszinteség elsikkasztásán: az igazmondás hiánya rendszeressé vált és hadászati fokra emelkedett. A szavak és tények értelmének kiforgatása, az ámtítás klasszikus fegyvere.”

(1948. február 15.)

„Főpásztor testvérem! Ne mondd az árnyéket fénynek, sem a fényt árnyéknak, ne jónak a rosszat, sem a jót rossznak. Az idő az Isten kezében van és az idő az igazság szövetségese. Ne félj a viharos tengerre szállni!”

(Rogács Ferenc püspökké avatása alkalmából)

Az emberi jogok védelmében, a jogfosztók ellen

Mindszenty hercegprímás töretlenül haladt azon az úton, melyen nagy elődje, Serédi Jusztinián, a legválságosabb időkben is kitartott. Serédi Jusztinián 1944. június 29-i körlevele már leszögezte: „*Ha pedig bárkinek veleszületett jogait, amelyenek: jog az élethez, az emberi méltósághoz, a személyes szabadsághoz, a vallás szabad gyakorlatához, a munkaszabadsághoz, a megélhetéshez, magántulajdonhoz, stb., vagy törvényes úton szerzett jogait akár egyes emberek, akár egyes emberi közületek, akár magának az államnak képviselői igazságtalanul csorbítják, vagy éppen elveszik; a magyar püspökök kötelességszerűen felemlik tiltakozó szavukat és rámutatnak arra, hogy az említett jogokat nem az egyes emberek, nem is az egyes emberi közületek, sőt nem is az állam képviselői adták, hanem maga az Isten, hogy tehát ezeket... igazságosan senki és semmiféle földi hatalom nem csorbíthatja és el nem veheti... mert igazságtalanságra és saját törvényének megszegésére Isten senkinek hatalmat nem adott és nem is adhatott.*”

Ebben a szellemben küzdött Mindszenty bíboros az emberi jogok érvényesüléséért.

„Mint az örök igazságoknak, valamint a természeti és kinyilatkoztatott erkölcsi törvényeknek Krisztus küldetésében hirdetői és őrei, az Anyaszentegyház püspökei, az apostolok utódai, a történelem folyamán időről időre megnyilatkoztak, valahányszor a társadalom vagy a kor iránya szembekerült ezekkel az alapvető igazságokkal és törvényekkel. Így nyilatkozott meg az Egyház a rabszolgák és munkások, valamint legújabbban az üldözött zsidóság védelmében...

Elítéltük azokat a rendelkezéseket, amelyek a magyar polgárság egy részétől, származása miatt, elvették a velük született jogait és szerzett javaikat, őket pedig megbélyegző jellel ellátva, gettóba zárták, kitelepítették, anélkül, hogy egyéni bűnösségüket bírói ítélettel megállapították volna.”

(1945. október 17.)

„Mivel minket faji és egyéb szempontok, – amint a közelmúltban, – úgy most sem korlátozhatnak, mi az embert, a felebarátot, honfitársat Jézus szemével tekintjük, s az államhű németjeink érdekében is fel kell emelnünk szavunkat. Mindazt, ami az elmúlt évtizedben a németiséggel kapcsolatban kívülről és belülről hazánk ellen történt, menthetetlennek tartjuk és a legteljesebb mérvben elítéljük, amint ebből akkoriban sem csináltunk titkot. De a hazai németiség körében előfordult hibák, sőt nagy hibák helytelen általánosítása és azok ilyen általánosító (kollektív) megtorlása ellen is állást kell foglalnunk.”

(1945. október 17.)

„A csehszlovák hatóságok embertelen eszközökkel hozzáfogtak a szlovákiai magyar kérdés egyoldalú megoldásához, azért, hogy fait accompli-t (bevégzett helyzetet) teremtsenek. Mindenekelőtt a délszlovákiai magyar vidéknek Magyarországgal való ethnikai összefüggését akarják megszüntetni. Ezért november 17-én elkezdték a magyar falvak lakosságának rendszeres deportálását a fasiszták által végrehajtott deportálásokhoz hasonló módon.”

„Elődöm és a magyar püspöki kar fellépése annak idején megakasztotta a zsidó deportálásokat és ilyen módon mintegy 200.000 magyarországi zsidó menekült meg. Kötelességemnek érzem, hogy mikor a katolikus magyar híveket, másfél évvel a háború befejezése után ilyen brutális módon deportálják, ezeréves otthonukból, templomuk, temetőjük, és iskoláik mellől, kérjem a világ közvéleményének támogatását a deportálások megszüntetéséhez.”

(A Spellmann, new-yorki és Griffin, londoni érsekhez intézett táviratából; 1946 november)

A demokráciáról

„A demokrácia, a szabadság jelszavával indulunk az új életnek... A demokrácia azt jelenti, hogy a nép minden egyes tagja, minden egyes rétege, egyenlő joggal vesz részt közvetve, vagy közvetlenül a közügyek intézésében. Ezzel a joggal kedves híveink, elsősorban mi élhetünk katolikusok... Mi katolikusok, tudjuk, hogy a közügyek intézéséhez nagy felelősség-érzetre van szükség a nép minden tagja, az egyes néprétegek és a kijelölt vezető személyek részéről. De azt is tudjuk, hogy ezt a felelősségérzetet leginkább istenfélelemre oktató vallásunk fejleszti ki az emberben. A szabadság is nagy kincs és minden formájában, a szólás, az írás, a szervezkedés terén nekünk katolikusoknak is jár, akik jól tudjuk, hogy a szabadság szabadossággá nem fajulhat,

nem lehet kapzsi, nemtelen ösztönök eszközévé, sem a féktelen nagyravágyás fegyelméletét garázdálkodásává. Különben elpusztul az ország, mint ahogy tartalmával együtt tönkremegy az abroncsaitól „megszabadított” hordó. De vajon ki tudja jobban fegyelmezni az embereket, mint a vallás, amely nem külső eszközökkel, nem megfélemlítéssel tart rendet, hanem azáltal, hogy megtanít az ösztönök és indulatok öntudatos belső ellenőrzésére és megfékezésére.”

(A Magyar Püspöki Kar 1945. május 24-i pásztorleveléből, melynek szerkesztésében, Mindszenty József még mint veszprémi püspök vett részt)

„Az állami élet jövő berendezkedése kétségtelenül csak a demokrácia elvei szerint történhetik... A zsarnokságtól eleget szenvedett a világ... Az igazi demokrácia alappillére, hogy sértetlen természetjogi elveket ismer el, melyekhez soha semmiféle emberi hatalomnak erőszakkal nyúlania nem szabad...”

Az igazi demokrácia lelkiismereti szabadságot, a szülők jogait, a munkások szabad egyéniséggé való alakulását, a munka rabszolgaságának megtörését írja zászlajára... Örömmel fogjuk látni, ha majd a magyar népet az emberiség e nagy törekvésének szolgálatába állítják.”

(Az 1945-ös választások alkalmából kiadott pásztorlevélből)

„Az állami és társadalmi életnek vannak olyan alapjai, amelyeknek épségéről le nem mondhatunk, hacsak nem helyezkedünk az anarchia álláspontjára. Ilyenek: az erkölcs, a törvény, az eskü, a család, a házasság, a kötelességteljesítés, az igazság, a szeretet és a béke. Ha ezeknek történelmi sorsát nézzük a mai nemzedék életében, sajnos egyiket sem találjuk épnek és szilárdnak.”

(1947. december 11.)

Az újjáépítésről

„Az ország lakosságának kétharmadát kitevő katolikusságnak a kezét és erejét, ezer éven át gyűjtött erkölcsi tőkénket az ország újjáépítésére felajánljuk és el is várjuk, hogy tisztviselő és iparos, földműves és munkás hittestvéreink erejük és tudásuk legjavát adják erre a célra... Istennel a hazáért, összes testi erőnkkel és lelki értékeinkkel dolgozunk. Isten minket úgy segítse!”

(1946. május 5.)

„Újjáépítésre szükség van. Csak az a félő, hogy az építésből elengedhetetlen súlyos tételek és elemek kimaradnak. Az építéshez kell téglá és cserép, mész és cement, vas és fa, mérnöki terv és műszaki irányítás, de kell ima is, hogy a szükséges felsőbb segítség, a kegyelem ne hiányozzék... Nemcsak a külső világot, házakat, hidakat, utakat és huzalokat kell újjáépítenünk, hanem a mi belső világunkat is.”

(1946-ban a Szt. Margit triduum alkalmával az Örökimádás templomban mondott beszédből)

A munkássághoz

„Mivel hívtatok, készséggel eljöttem hozzátok. Krisztus küldetésében járok, amint ebben a küldetésben jár minden katolikus pap... Akik gyűlölnek, nem a Krisztuséi, nem is az emberi méltóság birtokosai. Akik szeretnek, azok keresztények és kérges kézzel is méltóságos emberek... És mert a szeretet a mi alapunk, nem vesszük el senki kenyerét, inkább az éhezőknek ételt adunk. Nem vesszük el senki ruháját, inkább két köntösünkől a didergőknek odaadjuk az egyiket. Nem juttatunk senkit a fogdába, inkább segítjük kiváltani a foglyokat. Nem gyötrünk senkit beteggé, idegrocscsá, inkább, ha beteg, meglátogatjuk. Nem kergetünk senkit a halálba, inkább Tóbiással elkísérjük könnyel és imával utolsó útjára. Nem hajszolunk senki emberfiát a kétségbeesésbe, inkább a kétségben lévőknek eligazító jótanácsot adunk. Nem taszítunk embertársakat szomorúságba, szívesebben vagyunk az Istenanyával a szomorúak vigasztalói. Mi még ellenségeinket is szeretjük.”

(1945 Karácsony előestéjén a csepeli munkásokhoz intézett beszédéből)

A katonákról

(Mind a hercegprímás, mind pedig a püspöki kar egésze, védőn tárta ki karját azok felé, akiktől akkor megtagadták a kijáró megbecsülést)

„Az Istenfélő Jóbnak van egy nagyon igaz mondása: – a balsorsnak megvetés jár a jó módban élők részéről és rúgás vár azokra, akiknek lába megingott. – (12,5) Hős katonáink azonban nyugodtak lehetnek, mert bár balsors érte őket és leverettek lábukról, de nem megvetés és rúgás, hanem szeretet és megbecsülés várja őket a mi részünkről és kegyeltes imánk száll az Ég felé azokért a hősekért, akik életüket áldozták a hazáért.”

(A Püspöki Kar 1945. június 24-i pásztorleveléből)

„Fájlaljuk a hadifoglyok, elhurcoltak sorsát, övéik fájdalmas bánatát és éjjel-nappal gyötrődő aggodalmát. Nem is szűnünk meg értük esedezni Istennél és az illetékeseknél hangoztatni, hogy nemcsak a betegek és közlegények, de az egészségesek és a tisztek is a mi testvéreink, őket is várjuk vissza, szorgalmazzuk, hogy a családi kör rég nélkülözött s áhított melegébe, mielőbb visszatérjenek.”

(A hercegprímás első pásztorleveléből)

Mária-tisztelet

„Magyar földön 1947 második felében szakadatlanul vonul ajkán Mária dicséretével a hatalmas hívő népáradat... Nehéz idők szinte egyetlen öröme, szépsége, de drága vagy nekünk!... Ha ez a fény nem volna és hiányoznék a kereszt alatt, csak akkor volnánk igazán szegények, megsiratni való nyomorultak! Az újévbe...? Átvonul-e az eljövendő magyar történelemben...? Jaj nekünk, ha mindez görögtűz és magyar szalmaláng csupán!”

(1948 Jézus neve ünnepén)

A kiengesztelésről

„Sistergő lánján se élet, se országépítés, se nyugodt kormányzás nem lehetséges. A lánjának ki kell húlnie, hogy bor, búza, békesség fakadjon belőle. Arra a Szent Gellért püspök vértanúra utalva, aki kövezői felé is a megbocsátás ígét hirdette épp most 900 esztendeje, arra kérjük mi, a magyar püspöki kar, július 20-i értekezletünkről a magyar kormányt, szíveskedjék a közkegyelmet meghirdetni, a nagyobb jó, a nemzet, a szebb jövő érdekében.”

(A hercegprímásnak Nagy Ferenc miniszterelnökhöz
1946. július 20-án írt leveléből.)

„Lankadatlanul gyakoroljuk az engesztelést a magunk és mások, különösen a magyar föld bűneiért. Bűnbánatban, áldozatban, hangtalan keresztviselésben mossuk tisztára bűn-szennyes földünket, népünket, hogy eredményes és üdvös legyen ez a szent igyekezet, Mária Szeplőtelen Szívén vezessük át!”

(1948 újévi körlevél)

Iskolakérdés, ifjúság

„Elmenvén tanítatok minden népet (Mt 28,19). Ezen parancs értelmében vallotta magát az Egyház a népek tanítójának... Az Egyháznak ez az iskolához való joga, összhangban van, kedves hívek, a Ti szülői jogotokkal. Mert ha a nevelésre természetfölötti síkon az Egyházé az elsődleges jog, a természetes síkon a Tiétek és csak Ti utánatok jön az állam, melynek jogát az Egyház szintén mindig elismerte és elismeri. A szülőknél elsődleges joga az állammal szemben kétségbe nem vonható, mert hisz ők adták a gyermeknek életet, ők táplálják, ruházzák és a gyermek élete mintegy az ő életük folytatása. Joguk van tehát megkívánni, hogy gyermekeiket az ő hitükben, az ő vallásos felfogásuk szerint neveljék. Joguk van gyermekeiket visszatartani olyan iskolától, ahol a hitük és vallásos meggyőződésük nemcsak tiszteletben nem részesül, de talán becsmérlés vagy lekicsinylés tárgya.”

(Szent Mónika ünnepén, 1946-ban kiadott pásztorlevélből)

„A Nagyasszony számára védjük Istentől drága kincsként és felelősség mellett ránkbízott ifjúságunkat, jobban, mint szemünk világát, hogy az testben és lélekben tisztán, az Anyaszentegyház ölében katolikus és magyar maradjon.”

(1948 újévi pásztorlevélből)

„Ha pro Deo et Libertate, Istenért és a szabadságért küzdtek munkával és imádsággal, akkor rajtatok keresztül a Nagyasszony újból megkezdí nemzetünk életében gyógyító munkáját és megint felemelkedik a Máriás lobogó... és az érintetlen magyar nemzeti lélek megkezdí az újjáépítés komoly munkáját. Kigöngyölt zászló van a kézben, igazságok vannak az ifjúság szívében! Zászlóval és igazságokkal előre!”

(1946-ban a Bazilika előtt összegyűlt ifjúsághoz intézett szövegéből)

„Június 18-án kerül országgyűlési tárgyalásra az a törvényjavaslat, amely az Egyház iskolajogát, az ősök áldozatával emelt iskoláinkat, internátusainkat, épületeinket akarja elvenni. – Mi aznap reggel 8 órakor az egész országban könyörgő szentmisére várjuk a hívőket, különösen a szülőket és iskolás ifjúságunkat. Azért imádkozunk, hogy a Mindenható kegyelmével, a Nagyasszony és magyar szentjeink közbenjárására, akadálytalanul érvényesülhessen a szülők és az Egyház iskolajoga. Isten, aki vállunkra rakja a keresztet, hatalmas is annak leemelése. – Szentmise után egy negyedórán át szóljanak a templomok összes harangjai!

Istenben bízunk, szent jogainkhoz ragaszkodunk és erősen állunk a hitben!” (1Pt 1,5.9)

(Körlevél 1948. június 7-én)

A hazáról

„Katolikus hitünk táplálja magyar hazaszeretetünket, mert arra tanít, hogy a hazaszeretet Istentől belénk oltott és Krisztustól megszentelt érzés... Katolikus hitünk képesít a haza önzetlen szeretetére és ez óv meg bennünket a hazaszeretet eltorzító és veszedelmes túlzásoktól, mint aminők az idegengyűlölet, fajimádat vagy a haza látszólagos érdekeinek Isten törvényei fölé való helyezése és így Isten haragjának kihívása.”

(1946. május 4-én)

„Mi nem akarunk mások lenni, mint magyarok! Nem tűrjük, hogy magyarok Magyarországot ócsárolják! A magyar ne juttassa a magyart lakat alá! A magyar ne árulkodjék a magyarra! Mi megbecsülünk mindenkit, akik egyek velünk magyarságunkban. Azon leszünk, hogy a könnyező Szűzanya ne sírjon hiába felettünk!”

(1946. szeptember 8-án)

„1541-ben a segítőből hódítóvá vedlett Szolimán szultán temérdek pompával bevonult Buda-Várába. A kifosztott Boldogasszony templomban lépcsőzetes trónust emeltetett és arról hirdette ki, hogy Buda a török birodalomhoz tartozik. Ezen a napon dőfték át Magyarország szívét. Az ide-oda imbolygó magyarok szeme azonban ezen a napon kinyílt... Így érthető, hogy a főúr Losonczy István a teljes vagyonával és vérével védett Temesvárért meghalt, Szondy Drégely romjai alá temetkezik 150 emberével, Zrínyi Szigetvárnál megállítja a törököt, Dobó István pedig 2.000 emberével a török által birkaakolnak csúfolt Eger várát 100.000 pogánnyal szemben védelmezi. Mindenki letört, mindenki behajolt az árba: úgyis hiába! És ha nem lettek volna ércemberek, elvitte volna az ár a nemzetet!

Mi hazánk érdekében csak a bűntől akarunk elszakadni, de az azután mindegy, hogy a múlt vagy a jelen bűneiről van-e szó. A bűn lealacsonyítja a nemzeteket... Ahogy őseink harminc nemzedéken át voltak, mi is vagyunk, leszünk, katolikusok és magyarok! Mindkettőben alapunk, erőnk, megtartónk a Nagyasszony, aki az igazság tükre, a kígyófej megtiprója, tisztaság, élet, édesség, reménység a lesújtott és letört magyaroknak.”

(1947-ben a Boldogasszony év egri ünnepe alkalmából mondott beszédből)

„Ha Magyarország teljesen elbukik a marxizmus áradatában, egész Európa számára sírbaszáll a szabadság. – Aki nem hiszi, jöjjön ide és lásson szemével!”

(Felhívás a világ püspökeihez, 1948. július 1.)

Mindszenty József bíboros elmondja szabadulása történetét, és üzen a magyar ifjúságnak

Mindszenty hercegprímás 1956. október 30-án kedden este szabadult ki; másnap a Nagy Imre kormány hivatalosan is rehabilitálta; rövid, mégcsak nem is négy és fél napi szabadsága alatt tett nyilatkozatait szóról szóra közöljük.

„Kedden este 8 óra tájban, - kezdte a bíboros, – megjelent a felsőpetényi Almásy kastélyban lévő szobámban a gondnok és az őrség küldötte. Közölték velem, hogy fogvatartásomat törvénytelennek és indokolatlannak tartják és ettől a pillanattól kezdve szabad vagyok. Azonnal indulni akartam, de semmi szállítóeszköz nem állt rendelkezésre. Ekkor érkezett meg a rétsági honvédség különítménye. Felajánlották azonnali elszállításomat kívánt helyre. Én a budai primási hajlékot jelöltem meg... Elindultunk. Az úton a nép csodálatos nagy lelkesedése közepette csak lassan haladhattunk és nagyon megkéstünk. Így csak hajnali 4 órakor tértünk pihenőre a rétsági honvédkaszárnyában, ahonnét szerdán reggel 6 órakor indultunk Budapestre a rétsági honvédek kíséretével. Egyetemisták, matrózok és más alakulatok nagy számban kérték, hogy csatlakozhassanak hozzánk. Vácon, Újpesten át érkeztünk a fővárosba a nép virágai és örömei között...”

A bíboros mintha érezné a lelkünkben felmerült érzéseket, kérdezés nélkül mondja:

„Ami elmúlt, az lepel alá kerül. Senkivel szemben nem érzek ellenszenvet, annál kevésbé gyűlöletet, ha éreznék, kitépném szívemből! Mert most a magyar szívekben szeretetre és összefogásra van szükség.”

Mindszenty József ezután a magyar ifjúság történelmi hősi harcait méltatta, mélységes együttérzését fejezte ki az elesettek és hozzátartozóik iránt. Befejezésül megkérdeztük a főpapot, mit üzen Magyarország hercegprímása a forradalmi magyar ifjúságnak? – Csillogó szemmel, szinte áhítatos imádságként mondja:

„Igazán az öreg Toldi Lőrincné szavai tolulnak ajkamra: Lelkemtól lelkedzett gyönyörű magzatom. Csakhogy szép orcádat még egyszer láthatom.

Gyönyörű látni téged magyar ifjúság, ilyen nagynak, szépnek! Legyen hitetek és ragaszkodjatok az erkölcsi alaphoz mindenben és mindenkor!”

(Igazság, 1956. november 2.)

Mindszenty hercegprímás nyilatkozata a magyar és külföldi sajtó képviselői előtt

(1956. november 1-jén, az MTI szövege szerint)

„Hosszú fogság után szólok a magyar haza valamennyi gyermekéhez. Senkivel szemben nincs gyűlölet szívemben. Csodálatraméltó hősiesség szabadítja meg most a hazát. A világtörténelemben páratlan ez a szabadságharc. Minden dicsőséget megérdemelnek fiataljaink. Hála és imádság az áldozatokért, honvédségünk,

munkásságunk, földműves népünk példát mutatott az együttes hazaszeretetre... Az ország helyzete rendkívül súlyos. Napok óta hiányzik az élet folytatásának minden közös előfeltétele. A legsürgősebben meg kell találnunk a kibontakozást. Most tájékozodom, két napon belül a kibontakozás útjáról személyes szózatot intézek a nemzethez.”

(MTI 1956. november 1.)

A hercegprímás rádiószózata Budapesten 1956. november 3-án

„Igen gyakori mostanában annak a hangsúlyozása, hogy a nyilatkozó a múlttal szakítva őszintén beszél. Én ezt így nem mondhatom; nem kell szakítanom múltammal, Isten irgalmából ugyanaz vagyok, mint aki voltam bebörtönöztetésem előtt. Ugyanazzal a testi és szellemi épséggel állok meggyőződésemmel. Nem mondhatom, hogy most már őszintén beszélek, mert én mindig őszintén beszéltem; vagyis kertelés nélkül azt, amit igaznak és helyesnek tartok. Ezt csak folytatom itt, mikor közvetlenül személyesen, tehát nem magnetofon hangfelvételei útján szólok az egész világhoz és a magyar nemzethez.

Rendkívül súlyos helyzetünkről külföldi és belföldi viszonylatban kell szétnéznünk. Oly távlatból kívánok megállapításokat tenni, ahonnan áttekintés nyílik, de sorsunkhoz viszont oly közel hajolva, hogy mondanivalómnak meg legyen a gyakorlati értéke mindnyájunk számára.

A külföld felé élőszóval ma első ízben köszönhetem meg azt, amit nekünk nyújt. Mindenekelőtt a Szentatyának, XII. Pius pápa Őszentségének fejezem ki személyes hálámat, hogy a magyar katolikus Egyház fejről oly sokszor megemlékezett. Mellette mély hálámat küldöm azoknak az államfőknek, a katolikus Egyház vezetőinek, a különböző kormányoknak, parlamenteknek, közéleti és magántényezőknél, akik a börtönömben töltött idő alatt hazám és sorsom iránt részvétellel és segítő szándékkal viseltettek. Isten jutalmazza meg őket ezért. Ugyanígy hálát érzek a világsajtó képviselői és a rádiók világhálózata iránt, amelynek elektromos hullámai a humánus egyetlen légi nagyhatalmát alkotják. Örülök, hogy ezt most végre szabadon megmondhatom.

Másrészt arról óhajtok beszélni, hogy az egész kultúr világ, a külföld, úgyszólván osztatlanul mellénk áll és segít. Számunkra ez ugyanis sokkal nagyobb erő, mint amennyi nekünk magunknak van: mi kis nemzet vagyunk. Kis ország a földgömbön. Ám valamiben mégis elsők vagyunk: egy nemzet sincs, amely ezeréves történelme során nálunk többet szenvedett volna. Első királyunk, szent István uralkodása után nagy nemzeté fejlődöttünk. A nándorfehérvári győzelem után, amelynek 500. évfordulóját üljük, nemzeti létszámunk egyezett az akkori Angliáéval. Ám folyton szabadságharcokat kellett vívnunk. Legtöbbször a nyugati országok védelmében. Ez megakasztotta a nemzetet s mindig újra saját erőnkől kellett felemelkedést keresnünk. Most van az első eset a történelem folyamán, hogy Magyarország a többi kultúr nép valóban hathatós rokonszenvét élvezzi. Mi megvagyunk illetőde; egy kis nemzet minden tagja szívből örül, hogy szabadságszeretetéért a többi nép felkarolja ügyét. A gondviselést látjuk benne, amely a külföld szolidaritása által valósul meg, úgy ahogy himnuszunk zengi: „Isten áldd meg a magyart... nyújts feléje védő kart”. Himnuszunk így folytatódik: „ha küzd ellenséggel” – De mi még rendkívül súlyos helyzetünkben is azt reméljük, hogy nincs ellenségünk, azért mi sem vagyunk ellenségei senkinek sem. Minden néppel és országgal barátságban akarunk élni. Egy olyan nemzetnél, mint a

magyar, amelynek történelmi törzse mélyen gyökeredzik a múltba, különböző korszakok ismerhetők fel abban az érzésben, amivel helyet foglal a többi nép között. Fordulatairól, árnyalatairól le lehet olvasni a fejlődés jegyeit. Korunknak azonban ebből a szempontból általános jellemzője, hogy minden népnél egy irány felé halad a fejlődés. A régi nacionalizmusokat mindenütt át kell értékelní. A nemzeti érzés ne legyen többé harcok forrása az országok közt, hanem az igazság fundamentumán a békés együttélés záloga. Nemzeti érzés virágozzék az egész világon, a népek közös kincseit képező kultúrértékek területén. Így az egyik ország haladása a másikat is előre viszi természetszerű okoknál fogva; fizikai életfeltételeik szerint is mindjobban egymásra utaltak a népek. Mi magyarok, az európai népek családi, bensőséges békéjének zászlóvivőjeként akarunk élni és cselekedni. Nem mesterségesen hirdetett, de valódi barátságban mindegyikkel, sőt még további tájakra is emelve szemünket, mi, a kis nemzet, barátságban, zavartalan, békés, kölcsönös megbecsülésben kívánunk lenni a nagy Amerikai Egyesült Államokkal és a hatalmas Orosz Birodalommal egyaránt. Jósomszédi viszonyban Prágával, Bukaresttel, Varsóval és Belgráddal. Ausztriát ebben a tekintetben úgy kell megemlítenem, hogy mostani vajúdasunk kapcsán tanúsított magatartását máris minden magyar a szívébe zárta.

Egész helyzetünket azonban az dönti el, hogy a 200 millióos orosz birodalomnak mi a szándéka a határainkon belül levő katonai erejével. Rádiójelentések adták hírül, hogy ez a fegyveres erő növekszik. Mi semlegesek vagyunk. Mi az orosz birodalomnak nem adunk okot a vérontásra. De nem merül fel az orosz birodalom vezetőiben a gondolat, hogy sokkal jobban fogjuk becsülni az orosz népet, ha nem igaz le bennünket? Csak ellenséges népre szokott rátörni a megtámadott másik ország. Mi most nem támadtuk meg Oroszországot! Ószintén reméljük, hogy az orosz fegyveres erők mielőbbi kivonása országunkból megtörténik.

Belső helyzetünket azonban az is válságossá teszi, hogy az előbb mondtak miatt a munka, a termelés országosan megállt. Közvetlen éhínségbe kerültünk. Szabadságharcát egy csontig soványított nemzet vívta. Ezért a munkát, a termelést, a helyreállítási feladatok elvégzését mindenütt azonnal fel kell venni. Saját összességünk, nemzetünk érdekében a nemzet életének folytatása szükséges – haladéktalanul.

Amikor ezt megtesszük, nem tévesszük szem elől a következőket: tudja meg mindenki az országban, hogy a lefolyt harc nem forradalom volt, hanem szabadságharc, 1945-től egy vesztett, számunkra céltalan háború után, erőszakkal épült ki az itteni rendszer, amelynek örökösei most a megtagadás, megvetés, undor és elítélés izzó bélyegeit ütik annak minden porcikájára. A rendszert az egész magyar nép söpörte el. Az örökösök ne kívánjanak erről még egy bizonyosságot. A világon páratlan szabadságharc volt ez, a fiatal nemzedékkel népünk élén. A szabadságharc azért folyt, mert a nemzet szabadon akart dönteni arról, hogy miképpen éljen. Szabadon akart határozni sorsa, államának igazgatása, munkájának értékesítése felől. Ennek a ténynek valóságát maga a nép semmilyen mellékcélra, illetéktelen előny érdekében nem engedi elcsavarni, kiaknázni. Új, visszaélésmentes választás szükséges, amelynél minden párt indulhat. A választás történelmi ellenőrzés mellett. Én párton kívül és állásom szerint felül is vagyok és maradok. Figyelmeztetek ebből a tisztekből minden magyart, hogy a gyönyörű egység októberi napjai után ne adjanak helyt pártviszályoknak és széthúzásoknak. Mert az országnak sok mindenre van most szüksége, de minél kevesebb pártra és pártvezérre. Maga a politizálás is ma másodrendű ügy: a nemzet léte és a mindennapi kenyér a mi gondunk. A bukott rendszer örököseinek eddigi visszatekintő leleplezéseit feltárták, hogy a törvényes felelősségre vonásoknak minden vonalon és pedig független és pártatlan bíróság útján kell bekövetkezniök. Magánbosszúkat el kell kerülni, ki kell küszöbölni. A bukott

rendszer részesei és örökösei külön felelősséget viselnek saját tevékenységükért, mulasztásért, késedelemért, vagy helytelen intézkedésért. Leleplező vallomásokhoz nem fűzhetünk egyetlen megállapítást sem, mert az országos munkafelvételt és a termelés folytatását hátráltatná. Ha a kibontakozás az elhangzott ígérek szerint tisztességesen halad előre, ez nem is lehet feladatunk.

Hangsúlyoznom kell azonban a tennivalók tárgyi foglalatait: jogállamban élünk, osztály nélküli társadalom, demokratikus vívmányokat fejlesztő, szociális érdekektől helyesen és igazságosan korlátolt magántulajdon alapján álló, kizárólag kultúrnacionalista elemű nemzet és ország akarunk lenni. Ez akar lenni az egész magyar nemzet. Mint a magyar katolikus egyház feje viszont kijelentem, hogy – amint azt a püspöki kar 1945-ben, közös körlevélben kijelentette – nem helyezkedünk szembe a történelmi haladás igazolt irányával, sőt az egészséges fejlődést mindenben előmozdítjuk. Azt a magyar nép természetesnek találja, hogy nagymúltú és nagyértékű intézményeinkről gondoskodni kell. Ugyanebben a minőségben továbbá röviden megemlítem, az ország 6 és félmillió katolikus híveinek tájékoztatására, hogy a bukott rendszer erőszakának és csalárdságának minden nyomát egyházi vonalon felszámoljuk. Ez nálunk ősi hit- és erkölcsstanunkból, az Egyházzal egyidős jogszabályokból önként adódik.

A nemzethez intézett mostani szózatom más részletekre tudatosan nem terjed ki, mert amit mondtam, világos és elég.

De végezetül egy kérdés felvetése mégsem hagyható el: Mit gondolnak a bukott rendszer örökösei? Ha az általuk megbélyegzett elődeik valláserkölcsei alapon álltak volna, elkövették volna-e mindazt, aminek következményei elől menekülni kényszerülnek? A keresztény hitoktatás szabadságának azonnali rendezését, a katolikus Egyház intézményeinek és társulatainak, köztük sajtójának visszaadását joggal elvárjuk.

Ettől a pillanattól kezdve figyeljük, hogy ígérek és cselekedetek fődik-e egymást, és ami ma keresztülvihető, azt senki se halassza holnapra. Mi, akik figyelünk és előmozdítani kívánjuk az egész nap javát, bízunk a gondviselésben, – s nem hiába.”

Mindszenty bíboros szavai szólnak mindenkor, mindannyiunkhoz. A világ országújtját járó magyar erőt, vigasztalást nyer belőlük és krisztusi útmutatást egy új ország felépítéséhez. Szelleme továbbharsog a magyar lelkekben:

„Állok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességemet rójja rám a nagyvilágon legárva népem történelmi szolgálata”.

(1948. november 16-i pásztorlevélből)

„Mindszenty Breviárium” első és második kiadása Főpásztorunk 1945-től 1956-ig terjedő életszakaszáról adott tömör áttekintést. A következő oldalakon folytatni kívánjuk a Nagy Magyar Főpápnak az Egyházért és Hazáért való egyedülálló küzdelmének szemelvényekbeni ismertetését.

A szovjet megszállás alatti hősi és a vértanúságot is vállaló kiállásával, valamint az emigrációban végzett „missziós” munkájával megismertette a kommunizmus igazi arcát, és az orosz imperializmus alattomos, hódító szándékát.

A földkerekséget átfogó lelkipásztori útjaival, a szó szoros értelmében „halálra” dolgozta magát. Legutolsó dél-amerikai lelkipásztori útjáról 1975. IV. 20-án betegen érkezett vissza Bécsbe, ahol sürgős operációját követően május 6-án hősi lelkét visszaadta Teremtőjének. De Mindszenty József a Főpásztor most is köztünk él, nem testileg, de Végrendeletével szellemileg! Ahogyan azt König bécsi bíboros-érsek azt temetésén megfogalmazta:

Defunctus adhuc loquitur – HOLTÁBAN IS BESZÉL!

Mit mond nekünk?

„Ma nem csak Magyarországról és a magyar kereszténységről van szó, hanem az egész keresztény világról, Hitről és Kultúráról. Mi magyarok történelmünk folyamán, máskor is voltunk abban a helyzetben, hogy önmagunk időleges érdekeit félretéve – szolgáltuk az egyetemes kereszténység ügyét. Most is helyt kell állnunk a kereszténység és az istentelen bolsevizmus harcában. Ez a mi történelmi helytállásunk értelme. A Nemzet EZT a feladatot hajtotta végre 1956-ban!”

Ma már a budapesti Szent István Bazilika – németektől kapott – harangja hirdeti érchangjával a német nép köszönetét, amiért a magyar nép megnyitotta határait és ezzel hozzájárult a Berliini Fal ledöntéséhez. Hálát adhatunk a Gondviselésnek, Aki megáldotta fáradozásainkat és áldozatainkat, azért is, hogy ezt valakik észrevették bennünk.

Mi a célunk, a legfontosabb teendők?

Erről 1973-ban a kanadai magyarsághoz írt levelében így szólott: **„Isten fiatal, Övé a jövő! Ő nemcsak a múlt, a hagyományok, a valamikori nagyságok tudója, hanem az újnak, a jelennek, a fiatalnak, a holnapnak az előhívója egyéneken és népeken, akik nem adják föl magukat. Ezért nincs helye a csüggedésnek (bár) a mi szívünk megremeghet a nehéztől, az ismeretlentől és a lehetetlennek látszótól!”**

A testamentum

Mikor vértanú-életű Bíborosunk végrendelete első fogalmazványát 1962. X. 19-én az amerikai követség félfogságában papírra vetette, egyetlen fillér saját vagyona nem volt, de nem is tartott rá igényt, mert a szegénységet önként választotta, mivel nem kívánt elkötelezettje lenni senkinek. Száműzetését követően nagylelkű jótételező adományaiból élt és utazott, de még abból is jótékonykodott. Ám annál nagyobb volt az a szellemi Kincs, amit helytállásával és vértanúságával halmozott fel magában és adományozott végakaratóban nekünk, szenvedő népének, a magyar püspöki karnak, főegyházmegyéje papjainak és híveinek. Tengereken innen és túl ezt üzenté hontalan magyarjainak: **„Gyötrelmes sorsotokban, amíg Isten végtelen könyörületéből jön a Virradat, éljetez hűségesen Istenhez, Egyházzal és történelmi Hazáthoz... Mielőtt szemeim megtörnének, nem ember, nem pusztá érzélem, hanem Isten és Őseink mondatják velem – és ezt szeretném minden magyar párnája alá tenni – legyen bárhol széles e világon, hogy ne legyen nyugta az ösztökétől halála órájáig: A MEGMARADT KEVÉSBŐL ÚJRA KELL ÉPÍTENÜNK A HAZÁT! – Ez a dolgunk ezen a világon! Ettől szabadulni nem tudunk,**

csak elbújni előle... Tegyétek félre a versengést, a mértéktelen nagyravágyást...
Mindenki ott tegye meg a magáét, ahová az élet állította!

Ez a végrendeletem, ezért éltem, élek és imádkozom itt az Örökkévalóságban.”

Jópásztor

Vértanú-életű Főpásztorunk, közel 8 éves bebörtönzése, majd kerekén 15 évi „elszigeteltsége” után 1971. IX. 28-án VI. Pál pápa utasításának engedve Bécsbe került és már onnan haladéktalanul megkezdte főpásztori munkáját. Végiglátogatta a négy kontinens magyarságának főbb központjait, hogy megerősítse őket hitükben és nemzettudatukban. Az alábbiakban rövid áttekintést adunk szívbemarkoló beszédeiből, tanításaiból.

A száműzött Primás már 1971. adventjén írt körlevelében felhívta a magyarság figyelmét, hogy **„Nyelvében él a Nemzet!”** Továbbá, hogy a család a reménység horgonya, ahol nem szabad hagyni elhalkulni nyelvünket. A paptestvérek lelkére köti – elfoglaltságuk mellett is – a családlátogatást! Kiemeli a tettekben megnyilatkozó felebaráti szeretetet, különösen a rászorulókkal szemben. Több ízben kifejtette: **„Vegyük át a cserkész fogadalom mindent kifejező lényegét: a cserkész ahol tud segít!”** Legyen ez példa: a magyar ahol tud segít a másik magyarnak!

Mindszenty Főpásztorunk, már mint veszprémi püspök, majd mint esztergomi érsek és bíboros is, legfontosabb feladatának a **„lelkipásztorságot”** tartotta és folytatta egészen haláláig. Három ünnepi beszédéből kis rövidítéssel az alábbiakban részleteket közlünk:

A Kölni Dómban, 1973. V. 1.

Mindszenty bíboros beszédében hangsúlyozta, hogy a „bezártnak és a kizártnak” kapcsolatuk van egymással, és ennyi idő után van mondanivaló egymásnak. A bérmeákozókhoz jöttem, de jöttem a bérmaszülökhöz is, jöttem az ifjúsághoz akik most kezdik a keresztény nagykorúságot. **„De ünnepeljük ma a szentistváni jubileumot is, és beszélünk annak ikergondolatáról a Patróna Hungaria-ról, a Magyarok Nagyasszonyáról is. 1038. augusztus 15-én az Isten Anyjának Mennybemenetele – amit már a következő esztendőben Magyarok Nagyasszonya ünnepének neveztek. Szent István királyunk haldokolva magához hívatta az ország egyházi és világi felelős vezetőit és a Szent Korona jelenlétében megemlékezett népünknek árvaságáról itt Közép-Európában, a nagy átjáróhelyen, és ágrólszakadtságunkról itt Európában s fogta a Szent Koronát és följánlotta az Isten Anyjának. Mert ahol emberekben nincs segítség, ott a természetfölöttiből kérünk segítséget Ónála. Ez egy gyönyörű ténykedés volt, méltóan fejezte be Szent István életművét. Ez a felajánlás kezdeményezésben egyedülálló a nemzetek és a világ történelmében.**

A második följánlás követte az elsőt, mindjárt az Árpádház kihalta után, 1317-ben, amikor Anjou Róbert Károly legyűrte az évtizedeken keresztül rendetlenkedő, fegyelmetlen oligarchákat és akkor ő is följánlotta Szepeshelyen Magyarországot a Magyarok Nagyasszonyának.

Harmadszor 1693-ban, a 456 esztendő török idők vége felé ajánlották fel az országot Máriának. Akkor a király augusztus 15-én odaállott az oltár elé és latin nyelven megköszönte az Isten Anyjának, hogy a törököktől megszabadította az országot...

Aztán a millennium idején, 1896-ban I. Ferenc József apostoli király és Vaszary Kolozs hercegprímás ajánlották fel Magyarországot a Magyarok Nagyasszonyának...

Ez gyönyörű kezdeményezés a történelemben. Utána példaképpen vették át Franciaország, Németország, Lengyelország, Dánia és így tovább. Csak van valami különbség a kettő között. A többi nemzetnél általában csak vallási jellege volt. A szentistváni ténykedésben pedig volt közjogi jelleg is. És a magyar nép bekapcsolódott rendkívül erősen a Nagyasszony tiszteletébe...

Ez nekünk történelmi jellegzetességünk és ezért is ragaszkodunk a Mária-tisztelethez.”

A bíboros szentbeszéde további részében leírta az 1691-es nagy máriacelli zárandoklatot, melyen jelen volt a nádor hitvesével, több püspök és számos vezetőember, de 1500 meglelt szép szál férfi, 3860 legény és ugyanannyi pár leány is. S amikor beérnek a kegyoltár közelébe Máriacellben, kitérnek a kezüket és úgy viszik a hálájukat a töröktől való megszabadulásért. „Ezt a képet – folytatja a prímás – ne felejtjük el!” Nekünk is így kell mennünk az Isten-Anya elé, amikor majd Magyarországot kegyesen megszabadítja!

„És együtt imádkoztak vezetők és a nép. Ez van rendjén minden ország életében, hogy a vezetőknek is legyen Istenük, a vezetők is ismerjék a bűnbánatot és imádságot. A nép akkor lehet nyugodt, ha az Úr oltáránál is találkozik vezetőivel...”

Az Isten Titeket magyaroknak teremtett és ezt a teremtői rendelkezést nekünk sosem szabad elfelejtenünk!”

Toronto (Kanada), 1973. IX. 23.

Megrázó amit a magyar sorskérdésekről mondott:

„1500 körül Magyarország lakosság dolgában egyenlő volt Angliával, Franciaországgal, s Magyarország nemzeti egysége pedig nagyobb volt mint akármelyiké a háromból. Ma hetedrészre vagyunk azon országok egyikének, másikának, harmadikának. Mi történt itt? Mi a Kárpátok vonalán éltünk és a Duna vonalán, a népek átjáróházában, a viharpontok ölén. S mi védtük az egész európai civilizációt.

Megkezdjük mindjárt a XI. században. Szent László királyunk vezetésével védtük az Ázsiából betörő népektől; és a XIII. században jött a mongol had és kétmillió magyarból odaveszett 1,1 millió. Mindjárt utána 1334-ben öt tatárjárás után – mert nemcsak egy volt –, öt tatárjárás után 1334-ben megjelent a Balkánon a török három világrészes birodalma. És mi ezzel viaskodtunk – nem 150 esztendeig, mint tanultuk az iskolában, hanem 1334-től 1791-ig – 456 esztendeig.

És ekkor az 1500 évi négy és fél millió lakosságból odaveszett, nem számítva az elmaradott s természetes szaporodást, kétmillió nyolcszáznegyvenezer ember, az élő állományból. Aztán jött később, most napjainkban egy újabb dolog: 15 esztendő alatt az anyaméhekben meggyilkoltak 3,1 milliót. 22 szultán nem tett akkora kárt a magyar népességben, mint amekkorát tett az újabb 15 esztendő. A magyarság megszéledt, mind az öt világrészben ott vagyunk mint menekültek, és itt is van baj. Nem e helyet értem, hanem az öt világrészre mondom.

A később érkezett ifjúság nem egy országban úgy dolgozik a maga előmenetelén és érvényesülésén, hogy gyengül a magyar múlthoz, a magyar történelemhez, a magyar hagyományokhoz való ragaszkodása.

Üzenjük haza innét ma: Magyar nők, ne dobjátok el az anyai méltóságot magatoktól. Ne akarjatok egy rangon lenni az utcai nőekkel. E között a kettő között áll a választás és nincs más. Az ifjúságot pedig kérjük világszerte, ahol vannak, olyan

mérvben, mint ahogy hibában vannak, el ne szakadjanak a magyar templomok tanításától, a magyar történelmi iskolák tanításától, az ősök, a temetők tanításától, és el ne szakadjanak a szép családi szentélyektől, melyek odahaza voltak, őseink körében.

Amit mondtam, nem elcsüggesztésre mondtam. A Szent István millenniumból merítünk mi biztatást arra, hogy a hibáinkat levetkőzzük. Lelki megújulásból lehet csak nemzeti föltámadás.”

A történelmi egyházak keresztényi együttműködéséről

Kanadai missziós körútján 1973. szeptemberében a montreáli szentmiséjét követő díszvacsorán, pohárköszöntőjében ezeket mondta: „Ritka alkalom, hogy ennyi vendéggel ülök egy asztalnál. Az elmúlt években magános „vendég” voltam cellámban. S nem álmodtam, hogy ma este 400 magyar emberrel vacsorázhatok. Kedves házigazdánk üdvözlő szavaiban megcsillant, hogy itt van mindenki, aki magyarnak tekinti magát, akármelyik valláshoz tartozzék is, vagy társadalmilag álljon... Így van ez jól! Ideje, hogy egyek legyünk magyarságunkban, s hogy semmi másban nem, de hazaszeretetünkben versengjünk egymással... Ha aztán vagy az egyiknél, vagy a másiknál valami baj lenne – s hol ne volna ilyesmi mostanában – mutassuk meg irgalmasságunkat, s mutassuk meg szeretetünket, akármelyik anyakönyvbe lennének is bevezetve...”

Otthon, ilyesmit tapasztaltam, különösen az 1945–47-es években, amikor a nagy „manifesztumok” történtek az országban. Akkoriban egy kisközségben voltam elszállásolva egy református kispapnál, aki négyfogatos díszhintóval vitt be a katolikus Mária-napra Debrecenbe. Közben a bakról visszafordulgatva ezt mondta: Csak egyet szegyenlek, – (ő a saját két lovához kölcsönkért a harmadik és negyedik lovat, és heteken át összebarichtolta őket, s most minden hiába volt) – annyi a tömeg az utakon, hogy nem tudnak repülni a lovaim. – Hát ez volt egyik akkori kedves élményem. Ezt most hozzáteszem mai pohárköszöntőm csokrához és ürítem poharamat a kedves házigazdánk és összes vendégtársaim egészségére!”

Bíborosunk, számos más alkalommal is kifejezte protestáns magyar testvérei iránt érzett őszinte honfitársi megbecsülését. Tette ezt pl. azzal a többízben használt kifejezéssel:

„Legyen bár munkatársaink közül bárki is, aki Debrecen felé néz, avagy Pannonhalmára tekint is... fő, hogy hű magyar legyen!”

Ugyancsak emlékeztetett a Máriás lobogók alatt küzdő, és pénzeiken Mária-képmást ábrázoltató erdélyi fejedelmek tetteire.

Nem utolsó sorban ismeretes, mennyire összehangoltan tettek hitet a magyar szabadság mellett az 1956-os dicsőséges Szabadságharcunk idején Ravasz László ref. püspökkel.

Frankfurti sajtókonferencián, 1974. X. 10.

„Emlékirataim” c. könyve megjelenésekor, nyilatkozatának három fő iránya volt. (1) Hálát adott a Gondviselésnek, hogy 23 éves keserű helyzete után, betegségei ellenére is ép testtel és lélekkel került ki a szabad világba. (2) Kimondhatatlan örömet szerzett, hogy „a másfélmillió emigráció körében folytathatom a lelkipásztorkodást... Örülök annak, hogy most megjelenhetett emlékiratom... és alkalmat nyerek arra, hogy rámutassak: mi

vár a világra a kommunizmus révén. (3) **Vannak szomorúságok is a jelen pillanatban. Először itt van az Egyház, a Világ helyzete... Aztán fáj nekem Nemzetem és magyar Egyházam sorsa.**

Az istentelen rendszernek elkötelezett püspökök és papok, az istentelenség és az embertelenség szolgálatában állnak. Nagyon félok az, hogy az isteni Kinyilatkoztatás és benne a Szentírásnak az Igéi kiüresedéshez és a nép lelkében hitelt-vesztetté lettek!” – Sajnos, ez tökéletesen bekövetkezett. A közel 8 millió keresztény felekezetű hívőből jó 6 millió lett közömbös hitű, és csupán anyakönyvekben „léteznek”. Mindez a veszteség a hitismeretben sekélyes, téveszméket majmoló, így a kor lélekölő hatásainak kiszolgáltatott, a tiszta értékekben való hitelvesztettségnek tudható be.

A Főpásztor beszédében nyomatékos helyet kapott: **„A magyar történelem — mostani fázisában, a Rendszer 15 év alatt kiirtott 3.150.000 magzatot. (1974) Ehhez hozzáadhatom azt a jó másfélmillió emigránst, akiket túlnyomó részt Ez A rendszer tett hazátlanná és számkivetetté. Ez együtt több mint öt és félmillió magyar, azonos az 1490-beni Mátyás halálakori lakosság létszámával! Maga Kádár János, 15 év alatt elpusztított 3.150.000 méhmagzatával – mellyel sajnos világelsőkk lettünk – több embert pusztított el, mint 22 török szultán 456 éven keresztül.**

Ha valahol létezik az emberi jogoknak csúffá tétele, akkor Magyarország tipikus példája ennek.” (Az egyik újságíró azt kérdezte, hogy személyében ellentétbe került-e a Pápával, – mondván: a Szentatya megtiltotta, hogy közzé tette Emlékiratait?)

– Én nem tartom tilalomnak, csupán csak aggálynak, amint ez könyvemben benne van. A Szentatyának arra nézve volt aggálya, hogy a könyvemben érintett tettesek majd engem támadni fognak. Nagyobbnak gondolta a tettesek táborát. Aztán kiderült mára már csekély a számuk, mert velük is az történt, mint amit velünk tett a bolsevizmus. Saját embereit is felfalta. Nekem egyébként is 30 év alatt egyel több támadás, igazán nem tesz semmit, én úgy hozzá szoktam ezekhez, mint kutya a veréshez.

Cleveland, 1974. V. 26.

A Keletoldali Református-Evangélikus egyház közös fogadásán: **„Azért jöttem járni a világrészeket, hogy találkozzam az én keresztény véreimmel. Egyik szónokunk említette Bocskay Istvánnak a korát és emlékét. Ő élenjáró a magyar szabadságharcosok között. Eredeti szándéka az volt, hogy a kis magyar nemzet, a két világhatalom között meg tudjon állni. Ami a keresztény egyházak közötti harcot illeti, mai visszatekintéssel: fájdalmas. Nem örülünk ennek a küzdelemnek, de felajjzuk lelkünket arra, hogy mostani, mindent meghaladó történelmi küzdelmünkben már csak egyben versenyezzünk: a keresztény hitben való megmaradásban és a tántoríthatatlan hűségű hazaszeretletben. Persze a hűség nem ehhez a rendszerhez... hanem a hűség a történelmi Magyarország egységének és függetlenségének eszméjéhez. Ebben a gondolatban erősítsük a magyar táborát, tehát hitben és nemzeti érzésben! Ezért jöttem ide... Ha kegyetek kívánják, szívesen adom áldásomat.”**

Utolsó körlevél, 1975. IV. 21.

A Hercegprímás körlevele bevezetőjében felhívta a figyelmet arra, hogy nem csak az emigrációban élők számára írta, hanem „jelenlegi helyzetükben”, hazai véreinek is!

„Amióta 1971. szeptember 28-án el kellett hagynom nekem is hazámat, azóta kisebb-nagyobb megszakításokkal járom a világot és keresem az egész földgolyóra szétszóródott magyarokat: Torontótól a Fokföldre, San Franciscótól Új Zélandig. Most eljutottam Dél-Amerikába is. Miért teszem ezt 83 súlyos esztendővel a vállamon? – Azért, mert erre kényszerít a világon legárvább népem szolgálata, amit elvállaltam akkor, amikor boldogemlékű XII. Pius pápa 1945. IX. 16-án – hazánk legújabb történelmének talán legnehezebb esztendejében – kinevezett esztergomi érseknek és ezzel Magyarország hercegprímásának. Mi a célja ezeknek a látogatásaimnak? – Az, hogy a számkivetés immáron 30. esztendejében hitet és reményt öntsek a lelkekbe, ha már csüggeteg. Hitet, hogy nem volt hiábavaló eddigi küzdelmek, ha hívek maradtok apátok és őseitek szent örökségéhez, amit Szent István király hagyott reánk végrendeletében. És ez a végrendelet így szól: HŰSÉG az Úr Istenhez, KRISZTUSHOZ, a NAGYASSZONYHOZ, EGYHÁZHOZ, és a magyar HAZÁTOKHOZ!

Szétszórtságban lehetetlen mindenkit elérnem. Ezért írom ezt a körlevelet, hogy írott szavam elérje a kisebb magyar csoportokat, sőt az összes magyar családokat is. Ha le is szakított benneteket nemzetünk Életfájáról ez a legnagyobb történelmi vihar, s messze világrészekbe sodort, ne váljunk örökre elhalt rügyeivé, elszáradt leveleivé a Magyar Életfának!

Öntudatosodjatok! Esméljete rá, hogy Szent István, Szent László, Szent Erzsébet, Hunyadi János, Rákóczi, Zrínyi és Széchenyi népe vagyunk! Ne felejtsetek el szüleitek nyelvét! **IMÁDKOZZATOK MAGYARUL!** Írjatok magyar levelet hazai barátaitoknak. Olvassatok magyar újságot! Találjatok egymásra a szétszórtságban, mert hisz nem csak „ősei”, de testvérei is vagytok egymásnak! Az, aki magyarságában erős és képzett, az segítse azt, aki már ingadozik, hozza vissza a magyar közösségbe! Ám, mindez csak kezdet, a felrázás, a magyar lélekébresztés! Fajtánk bátor, találékony és életre való! Miért nem tud azzá lenni a magyarság vonalán is?

Mementó, teendőink összefoglalója

„Ha minket is elfúj a sors zivatarja,
nem lesz az Istennek soha több magyarja!”

MAGYARSÁGUNK VÉGVESZÉLYBEN TESPED! Vészorszakaink közül, méreteiben és következményeiben legjelentősebb az 1956 és 1996 közötti évek lélekszám csappanása. A tények: (1) a magzatként legyilkoltak száma 1950–1988 között hivatalos statisztikák szerint ötmillió fő volt, és ebben nem szerepelnek a statisztikát megkerülő magzatölések! (2) Az ország népessége 1956 után egyre kisebb mértékben nőtt, majd 1981-től fokozatosan fogyott. Így 1981–89 között 334.700 lélekkel, 1990–94 között további 129.141-gyel csökkent, tehát összesen 463.800 lélekkel, azaz Debrecen és Győr együttes lakosságának megfelelő számban! (3) A lakosság életkori megoszlása is végzetesen alakult: a 0-14 évesek számaránya az 1910 évi 34,7%-ról 20%-ra csökkent; a 60 éven felülieké e statisztika szerint 8%-ról 20%-ra emelkedett. (4) A gyermekszámot, több tényező is negatívan befolyásolja, így a világ romló erkölcsi állapota, valamint az az általános gazdaságpolitikai igyekezet, miszerint az egy főre eső jölétet a család-nagyság csökkentésével igyekeznek szinten tartani. Ezt a politikát a Kádár rendszer vitte „tökélyre”! Ezen gazdaság-, ill. népességpolitika érvényesítését támogatja a Nemzetközi Valutaalap, a Világbank és a médiákat birtokló multinacionális „háttértényezők”. (5) Az ún. „rendszer váltás” sem hozott javulást a magyar népesedés területén. (Ez időszakban szavazták

meg az ABORTUSZ törvényt 1992. XII. 17-én, és ezzel tovább gyorsult a népességfogyás. Ezt csak tetézte az 1995-től folytatott családellenes szociálpolitika.

Ezek a számok beszélnek és vádolnak!

Kiút? Bízgatás? Megoldás? Mindenek előtt a haláltusájába szédült nemzet végveszélyérzetének tudatosítása! Megértetni a társadalommal a probléma nagyságát – és ha érti is, – annak felismertetése, hogy **ISTEN NÉLKÜL NEM MEGY!** Hallgassunk a kiáltásokra! Fogadjuk meg Fülep Lajos és Mindszenty tanácsát. Fülep így biztat bennünket a „Magyarság pusztulása” c. művében: „*Ahányan vagyunk, akik látják a veszedelmet, tegyük össze hangunkat és kiáltunk segítséget, míg meg nem hallják hangunkat, és meg nem értik; hogy tovább egy napnak, egyetlen órának sem szabad haszontalanul elmúlnia. Azonnal meg kell mozdulnia minden hivatott tényezőnek, és a legvégsőkig megfeszített erővel megtennie mindent a mentés terén!*” Mindszenty Bíboros Főpásztorunk már 1946. évi Főegyházmegyei körlevelében ostromozta a bűnös magzatirtást: „*Igen megsiratni való gyász az, ha a temető nem a város, vagy a falu végén, hanem mindjárt az édesanya méhénél kezdődik. Ha az asszony nem szülő, hanem gyilkos, – NEM ÉLETET FAKASZT, HANEM ÉLETET AKASZT, – nem bölcsőt igazít, hanem sírt ás!*”

A Főpásztor 1962. X. 19-én írt végrendeletében ezt írta: „Ne engedjétek a szovjet érdekeket a magyar anyaméhig az esküszegő orvosok, és gyógyszerészek kezével. Aki teszi, engedi, túri: **MEGTAGADJA MAGYARSÁGÁT!**”

1974. májusában, halála előtt egy évvel New Yorkban így szólt, anyáknapi szentbeszédében: „**Az élet Isten ajándéka. Minden emberi élet a Teremtő szándéka szerint jó és üdvös! E ténynek fényében az anyaság alapvető jóságáról értjük meg keresztény hitünk tanítását. Itt, a világ e legnagyobb városában éjjel-nappal emberi életeket szakítanak meg, vágják szét késekkel, maratnak agyon sósavval és tízezzrel dobnak plasztik zacskókban a szemétdombra – istentelen emberek élnek... HA NINCS ISTEN, MINDENT SZABAD!**

A prófétákkal, a 2000 éves kereszténység tanúival és – minden egyes – a világ kezdete óta, gyermekét szeretettel dajkáló édesanyával kérlek benneteket: tiszteljétek az Életet és térjétek meg!”

Zárszó

Isten, az egyének és nemzetek jövőjét, sokszor a lehetetlennek tetsző holnapban rejtette el. Bízunk kell tehát, és nekilátnunk a „holnap” előhívásához. Az évezredek tragédiát, csüggedést és hősiességet sem nélkülöző küzdelmekben hazát veszítettünk. De csak a térképészek asztalán, mert szellemi határunk: **MÁRIA ORSZÁGA** sértetlen maradt és kell is, hogy maradjon! A több százados tatár-török-Habsburg nemzetirtást, mi nem tetézhettük a magzatölésekkel! Az I. Világháborút követte Trianon, a II. Világháborút követte Yalta, de a végső kegyelemdöfés: 1956 volt! Azóta nem találjuk helyünket, nemzeti hivatásunkat. Ha nem találjuk, vissza kell mennünk nemzettudatunk ezeréves Ősforrásához: **SZENT ISTVÁN** végrendeletéhez! Amint ezt Mindszenty Főpásztorunk prófétai útmutatásaiban olvashatjuk: a Nemzet számára mindenkor **„alapvető gondolat a REGNUM MARIANUM eszméje volt. Amióta Szent István az országot népeivel és a Szent Koronával a Szent Szűznek ajánlotta, és azt államjogilag is érvényesítette, azóta mi magyarok NAGYASSZONYUNKNAK hívjuk, országunkat pedig Mária Országának, Regnum Mariárium-nak.”** Ez az eszme azt jelenti, hogy az Istenanya Magyarország **ÖRÖKÖS KIRÁLYNŐJE**, Ő irányítja és védelmezi országunkat, **HA MI KÖVETJÜK SZENT FIÁT, JÉZUS KRISZTUST ÉS ÉRVÉNYRE JUTTATJUK ÁLLAMI ÉLETÜNKBEN IS!** Tehát a

társadalomnak a vezetőktől a legkisebbekig az Evangélium szellemiségét kell tükrözniük: vagyis Hitben és Szeretetben élni.

Szent István és a Boldogasszony közötti „örökhagyás”, nem csupán jámbor hagyomány, de az ország vezetése által *szentesített* államjogi döntés! **A Magyar Szent Korona, – mely ennek az örökhagyásnak letéteményese – ezáltal örök időkre szóló jogi státuszt nyert Magyarországon állami jogrendjében. SZENT ISTVÁN SZÖVETSÉGE ÉRVÉNYBEN VAN MA IS!**

„Mária Ország, mint egy kulcs volt a kezemben, a magyar történelem hullámhegyei és hullámvölgyei, a nemzeti nagyság és nemzeti tragédiák megfejtéséhez. Észbontóan fájó gondolat lenne, – írta Főpásztorunk 1948. újévi körlevelében – ha az ősi máriás földről... az Istenanyát száműzni engednők, és Szent István történelmi értékű szerződését botorul felbontanók, megsemmisítenők!”

Másik sarkpontja Mindszenty atyánk tanításának, így foglalható össze: Érjen össze a **TEMPLOM**, a **CSALÁD**, az **ISKOLA** és a **TEMETŐ** küszöbe! A világ népei közt, **NEMZETÜNK** egyéni **HIVATÁSA: AZ ENGESZTELÉS!**

Adja Isten, hogy Nagy Magyar Hitvallónak és Vértanúnak a tanítását ne csak meghallgassuk, hanem kövessük is!

Úgy legyen!

aki összetörten is elindult erősíteni a magyar
menekülteket,
aki az anyanyelv, a magyar templomok, és iskolák
fenntartására buzdítottál,
aki érettünk mártírhalált halt,

Köszönjük hűségedet!

Köszönjük hűségedet!

Köszönjük hűségedet!

Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit,
Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit,
Isten Báránya, te elveszed a világ bűneit,

Kegyelmezz nekünk!

Hallgass meg minket!

Irgalmazz nekünk!

P: Imádkozzál érettünk Istennek szent Anyja!

H.: Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk! – Mennyei Atyánk! Szívesen fogadod híveid áldozatait, amelyek Krisztus áldozatával egyesítve ajánlanak fel, hogy „kiegészítsék, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, az Egyház javára” (Kol 1,24). Fogadd kegyesen József bíboros szolgád megaláztatásait, áldozatait, amelyeket földi életében a magyar Egyházért és a magyar népért ajánlott fel. Szervedése legyen napjainkban is előtted kedves áldozat Egyházunkért, hazánkért. Hozzá csatlakozva akarunk mi is imáinkkal, áldozatainkkal engesztelni nemzetünk lelki megújulásáért. És ha szent akaratoddal megegyezik, add meg hívő magyar népednek, hogy József bíboros szolgádat egykor Egyházunk szentjei között tisztelhessek. Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Miatyánk... , Üdvözlégy...

Uram, hallgasd meg könyörgésünket...

Életrajzi adatok

Mindszenty József Magyarország bíboros hercegprímásának, Esztergom érsekének főbb életrajzi adatai

Született:	Csehminszenen 1892. március 29-én
Pappá szentelték:	1915. június 12.
Internáltak:	1919. február 9.
Veszprémi püspökké szentelték:	1944. március 25.
Letartóztatták:	1944. november 27.
Esztergomi érsek és Hercegprímás:	1945. szeptember 15.
Letartóztatták:	1948. december 26.
Elítélték:	1949. február 28.
15 éves félérságsága kezdete:	1956. november 4.
Bécsi tartózkodásának kezdete:	1971. szeptember 28.

Mindszenty, a pápa kifejezett kívánságára hagyta el az országot. VI. Pál pápa Rómába rendelte, kiténtette és e szavakkal vigasztalta: „Te vagy és te maradsz Esztergom érseke, Magyarország prímása! Munkálkodj tovább! Nehézségeiddel fordulj hozzánk bizalommal!”

Mindszenty, a vatikáni diplomácia és Moszkva közötti titkos tárgyalások garanciaígéreteiről – melyek státuszát is érintették – csak jóval később kapott tájékoztatást, a teljes titoktartás feltételével. A száműzött Bíboros ezt a kiténtelt nem, más szentszéki kényszerdöntést kénytelen volt elfogadni. 1973. december –1974. február.

1971. szeptember 28-tól 1975. május 10-ig az emigrációban járta a világot és tanította szétszóródott magyarjait az Isten- és Hazaszeretetre.

Meghalt Bécsben, 1975. május 6.

Máriazellben, végrendelete szerint ideiglenesen eltemették, melyen magyarországi püspökei nem vettek részt – 1975. május 10.

1991. május 3-án a Magyar Katolikus Egyház, Máriazellből hamvait Esztergomba szállíttatta és sietve eltemette.

Boldogáavatási pere folyamatban van.

Imameghallgatás

Az imameghallgatás kegyelmét szíveskedjen közölni:

Érseki Főhatóság Esztergom
H-2500 Mindszenty tér 1.